

El polèmic projecte de l'Espai Cràter d'Olot supera els darrers tràmits

■ L'equip de govern aprova, amb tota l'oposició en contra, l'últim pas abans de la posada a licitació ■ L'Ajuntament hi invertirà l'any vinent 570.000 euros

Ramon Estéban
OLOT

El que per a uns serà un equipament que aportarà activitat econòmica a la ciutat i per a uns altres, una inversió innecessària i gens prioritària ha superat ja tots els tràmits polítics a l'Ajuntament i està a punt perquè en facin la licitació de l'obra. En el ple d'aquesta setmana es van aprovar el plec de clàusules tècniques per aspirar a la construcció de l'Espai Cràter i la resolució de les al·legacions presentades al projecte, amb el vot favorable de l'equip de govern (JxCat, amb majoria absoluta) i el contrari de l'oposició (ERC, PSC i CUP). Si es compleix el calendari previst, el gros de les obres ha d'estar enllestit l'any que ve. El seu cost s'ha estimat en 4,4 milions d'euros, dels quals l'Ajuntament posarà el 20 %, mentre que la major part de la despesa l'assumiran altres administracions (UE, Generalitat i Diputació). En els pressupostos de l'any vinent, que encara no han estat aprovats, l'equip de govern preveu reservar-hi 570.000 euros.

El PSC ara diu no
L'equip encapçalat per Pep Berga sosté que el fu-

La presentació del projecte bàsic a la premsa, aquest estiu ■ R. E.

Les frases

“L'Espai Cràter el fem pensant amb les botigues i els comerços d'Olot”

Pep Berga
ALCALDE D'OLOT

“La inversió dels pròxims quatre anys ha de ser per als barris i per a habitatge”

Josep Quintana
REGIDOR D'ERC

tur centre d'interpretació i difusió del vulcanisme serà un revulsiu per a la ciutat, atès que, com que és únic en el seu gènere, ha d'atraure molts visitants d'arreu. ERC i la CUP, per contra, ho veuen com una despesa que no té raó de ser quan la ciutat té altres

prioritats, especialment inversions en un barri vell que té greus problemes d'habitatge. Els socialistes fins ara havien donat suport al projecte perquè, a diferència dels altres dos grups de l'oposició, sí que el consideren necessari. En aquest tràmit, pe-

rò, s'hi han oposat perquè no s'han atès les seves al·legacions al projecte, especialment la que demanava l'eliminació de l'auditori, un espai que per a ells no cal perquè al centre d'Olot ja n'hi ha de similars.

L'aprovació de la resolució de les al·legacions i del plec de clàusules es va fer en el mateix ple en què es van aprovar les noves ordenances fiscals, al qual va assistir molt de públic que protestava per l'IBI i la taxa d'escombraries i que també van mostrar sorollosament el seu desacord amb el projecte de l'Espai Cràter. ■

Les capelletes obren la setmana del festival Lluèrnia d'Olot

R. Estéban
OLOT

La Fumarola, la programació prèvia a la jornada central del festival de la llum i el foc Lluèrnia d'Olot –que tindrà lloc dissabte–, es va obrir ahir amb l'estrena d'una intervenció a l'antic solar de Can Sau (rere del santuari del Tu-

ra) i un recorregut per un conjunt de capelletes del centre de la ciutat que s'han il·luminat o en què s'han millorat la il·luminació. L'acció a Can Sau és dels arquitectes Eduard Callís i Guillem Moliner, i ha consistit a reforçar una paret mitgera –resultant d'un enderroc– de manera que recorda unes capelle-

tes de sants. De la seva banda, l'artista Quim Domene hi ha obert unes fornícules amb elements relatius a la història del barri i els establiments que hi havia hagut antigament. D'intervencions en les capelletes se n'han fet 24, projectades pels arquitectes Mercè Amat, Pau Vila, Natàlia Garcia i Amàlia

Jausà. “Es tracta de donar-hi valor i obrir camí perquè les acabin de rehabilitar”, va explicar el director del festival, Pep Fargas. Una cinquantena de persones van participar en el recorregut per les fornícules intervingudes, guiats pel director artístic de Lluèrnia, l'arquitecte Xevi Bayona. ■

LA GALERIA

Joan Domènech

Galliners i la Maria

De Galliners ja n'he parlat alguna altra vegada, tot i que no em tocaria. És un poblet que pertany al municipi de Vilademuls, integrat dins del pla de l'Estany. Em té el cor robat perquè hi vaig viure una colla de mesos, al voltant de 1958, quan feia, de forma lliure, els estudis de batxillerat amb l'ajuda d'un mestre que, a l'estiu, venia a Lloret, i la resta de l'any, tenia la plaça a Galliners. El poble s'ha anat buidant. La gent gran ha desaparegut i els joves han marxat cap a Banyoles o a altres poblacions amb més futur. Els caps de setmana recobra vida amb la presència d'estadants de segona residència. De tant en tant, quan hi passo a la vora, sento la temptació d'entrar-hi. Em fa tristesa. No hi trobes ningú, i menys encara, dels coneguts. Urbanísticament, però, està molt més agençat. Les notícies de Galliners m'arribaven, ara, a través de la Maria Guixeras i família, uns marxants que en son fills i que venen a parar a Lloret els dimarts. M'hi va quedar una bona relació més que per raons comercials perquè, en aquells temps de la meua estada allà, es van brindar a traslladar setmanalment amb la seva camioneta, algun paquet, amunt i avall, de Galliners a Lloret i viceversa. Així mantenien el contacte amb els meus pares. Ho recordo amb agraiement. Eren els temps encara de la mestressa de la casa, la Ció. Els fills, la Maria, l'Emília i en

El poble de Galliners em té el cor robat perquè hi vaig viure una colla de mesos, al voltant de 1958

Joan (el ferrer), eren joves. Diria que la Maria tot just festejava amb en Niceto. Tinc present haver compartit amb les dues noies i altres familiars, tant d'elles com del mestre a casa del qual jo estava, la confecció d'una catifa de flors, per Corpus, a la plaça, seguint els suggeriments del rector Mn. Joan Compte. Els dies de festa, el ball es feia amb tocadiscs en una sala allargada que ells tenien en un carreró, darrere la botiga, la façana de la qual donava a la plaça principal. La botiga era d'aquelles de poble, entranyables, on trobaves de tot. La Maria era enèrgica, decidida. Fins fa poc, la seva presència a la parada del mercat es notava. Em va sobtar llegir en aquest diari l'esquela de la seva defunció als 87 anys, el passat 31 d'octubre. Vaig tornar, evidentment, a Galliners. Era un deute moral. A l'església no s'hi cabia i a tots els carrers hi havia cotxes de gent que s'hi va acostar. Tanta gent en un poble on, habitualment, n'hi ha tan poca. Era l'homenatge, és clar, a la marxanta, a la botiguera, a “la Maria de Galliners”, una bona persona com la majoria de les que recordo d'aquell poblet senzill però per mi inoblidable.

Xevi Bayona, explicant la intervenció feta a la fornícula de la part posterior del santuari del Tura ■ R.E.